

Posudek oponenta na rigorózní práci Mgr. Milana Hanáka s názvem
Zvláštní způsoby dokazování v trestním právu procesním – konfrontace, rekognice,
vyšetřovací pokus

Rigorózní práce Mgr. Milana Hanáka má rozsah 82 stran vlastního textu (včetně úvodu závěru), přičemž dle sdělení autora o počtu znaků má samotný text s poznámkami pod čarou více než 142 normostran a podle mého názoru vzhledem k použitému formátu a hustotě písma zjevně překračuje pro rigorózní práci obligatorní minimum 100 normostran textu. Práce je zpracována na zajímavé a aktuální téma z oblasti dokazování, pro jehož kvalitní zpracování jsou nutné nejen teoretické poznatky z oborů trestního práva procesního a kriminalistiky, ale též znalosti (zejména policejní) praxe. Nutno předeslat, že autor se s tímto nelehkým úkolem vyrovnal a prokázal schopnost vykládat problematiku, která není v trestním řádu upravena zcela správně a příliš konkrétně (z hlediska podrobnosti právní úpravy).

Navzdory názvu se autor věnuje všem v zákoně uvedeným zvláštním způsobům dokazování, tedy kromě konfrontace, rekognice a vyšetřovacímu pokusu též rekonstrukci a prověrce na místě. V této souvislosti zmíním ještě jeden nedostatek, pokud jde o název, a to v případě kapitoly „Komparatistika“, která není žádnou komplexní kapitolou zpracovávající nebo pojednávající v komparativním pohledu o zvláštních způsobech dokazování. Přes tyto nedostatky je však předložená práce kvalitním zpracováním zvolené problematiky. Je škoda, že se autor takovýmto evidentně viditelným nedostatkům nedokázal vyvarovat, neboť celkově je práce na velmi dobré formální úrovni. Text neobsahuje velké množství překlepů a neobratných či jazykově chybných vyjádření, práce je celkově velmi čtivá a autor především prokázal schopnost vyjadřovat se výstižně při zachování formální i obsahové správnosti. Téma zvláštních způsobů dokazování je totiž poměrně rozsáhlé a jednotlivé zvláštní důkazní prostředky bývají předmětem i samostatných monografických zpracování. Komplexní pojednání o zvláštních způsobech dokazování kromě svých úskalí je „výhodnější“ v tom smyslu, že jednotlivé důkazní prostředky spolu souvisí, a to nejen teoreticky, ale i z legislativně-technického pohledu (srov. ust. 104a až 104e trestního řádu a vzájemné provázanosti – viz např. § 104d odst. 2 a § 104e odst. 2 trestního řádu).

Předložený text se dělí celkem do devíti kapitol, kterým předchází úvod a po nichž následuje závěr, přehledný seznam použitých zdrojů a dvě přílohy s fotodokumentací z provádění vyšetřovacích pokusů. Rigorózní práce obsahuje i abstrakt a klíčová slova v českém a anglickém jazyce. Kapitoly jsou svým obsahem a kvalitou vyvážené, hloubka

výkladu je velmi dobrá. Pochvalu zaslouží i skutečnost, že autor dokáže zaujímat vlastní odůvodněné právní názory, jeho výklad právní úpravy je většinou zcela adekvátní a velmi výstižný. Pečlivě pracuje se závěry judikatury, která do značné míry konkretizuje velmi kusou právní úpravu v této oblasti. Z hlediska obsahového vznáším pouze jednu zásadní výtku, která se týká provádění opakované rekognice. Ačkoliv autor pracuje s (podle mého názoru dosud nepřekonaným) dílem profesora Protivínského o rekognici, dostatečně kriticky se podle mě nevypořádává s faktem, že trestní řád (v souladu s částí dřívější praxe orgánů činných v trestním řízení) dnes výslovně připouští opakování rekognice podle fotografií a rekognice *in natura*, ačkoli jde podle mého názoru o dvě formy (dva způsoby) téhož „zvláštního způsobu dokazování“ a jejich opakování (byť i nikoli bezprostřední) by mělo být z vícero důvodů zapovězeno.

Autor pracoval s množstvím reprezentativní literatury, pochvalu zaslouží práce s tradičními českými kriminalistickými díly, které se zevrubně věnují zvláštním způsobům dokazování, a to nejen po stránce právní a kriminalistické, ale rovněž po stránce hodnotové. Vzhledem k tématu si dovedu představit četnější použití zahraniční literatury, na druhou stranu pozitivně hodnotím práci se značným množstvím soudních rozhodnutí. S použitými prameny rigorózně pracoval v souladu s etickými pravidly, které jsou vyžadovány u rigorózních prací a zcela zachovává základní zásady práce s prameny, zejména pokud jde o poctivost při používání pramenů a nabytých poznatků, a jednotnost citačního aparátu.

Závěrem uvádím, že rigorózní práce Mgr. Milana Hanáka je velmi dobrým zpracováním zvoleného tématu a splňuje předpoklady k úspěšné obhajobě. Autor prokázal přehled v problematice zvláštních způsobů dokazování a schopnost soustavné a systematické práce s různorodými poznatky z literatury, judikatury a praxe.

Autor by se při ústní obhajobě rigorózní práce mohl vyjádřit k možnosti opakování rekognice osoby v různých formách (dle fotografie a *in natura*) ve vztahu k zásadě materiální pravdy.

V Praze dne 5. prosince 2018

JUDr. Vladimír Pelc, Ph.D.